

PODOBE MOJEGA TEDNA

Pavle Zidar

PRIHAJA DAN

S čim,
o, s čim bomo nosili luč?

Roke
so vetrovi posekali,
za sabo
so nas jezdeci visoki
posejali.
Kot listje
nas zbira zdaj zima
in z nami le noč
govori.
Plazi po stenah
se mojih,
od vsepovsod
slišim njen dih:

kdaj se boš ganil
od sebe
in se z zemljo
in nebom opral?
Ne kliči miru
nad valove
in v mescu
ne glej svoje duše,
prah
si se s prahom spečal.

Prihaja dan, strm
kakor sončni žarek,
tudi tvoj obraz
bo zadela
njegova sodba.

KJE SI, OBRAZ

Žremo ...
Pamet se je potuhnila.
Tudi svet neba nas zapušča.
V mizi in v mesu
so tvoja in moja upanja.
To je vera psov,
ogenj,
ki ogreva le noge.

Kje,
kje si obraz,
tisti, ki ga je luna nosila
skozi večerno puščavo,
kam si se zgubil glas
kot posteljica bel?

DOLENJSKI BAJTARJI

Noben bog in nobena zver
ne more do njih s svojim gobcem.
divje kakor cvetovi regrata
odhajajo na vse strani.

Dolga, samotna pota
jih obhajajo s sanjami,
vsa duša je že trhla
od te žalosti.

Jutro za jutrom jih odgrinja
zemlja in zvon,
glas, ki jim budi žejo,
žejo.

Potem gredo mimo mlinov,
mimo rek, mimo vsega na svetu
do svojega prosa,
ki jim ne da umreti.

O cvetovi regrata,
tudi za vas bo še miza,
samo da sveti Jožef
večjo žago dobi.

GLAS

Uporni glas,
ki ga je zima osamila,
se zateka v odmev
po pomoč.
In vesel je, da je še nekje,
nekje v daljnem zraku,
in da mu gora
bliže kot včeraj
govori.

O gora, ti plaz
nepodkupljivi,
v najtemnejšem snu me h koreninam
svojim kličeš!
Ne voda,
ne veter,
kamenje nas mora pokriti.
Potem šele bo ena sama pot
za nas in svetnike.

SIHTARJI

Rana ura hiti čez nebo,
Stol in Mežakla
vzdigujeta čelo,
nad cesto že lomi se mrak,
že sliši pod njim se korak.

Pri Sodju vsi kolnejo,
kangle kofeta
rožljajo čez most,
zbudile bodo hudiča,
hudiča iz Save narasle.

Temni hrbti se v breg ženo,
usta so stisnjena
kot ob smrti,
z grmovja se oglašča vrabčev kljun,
plotovi so polni cunj.

Kašelj pregiba suho postavo,
stari Slamnik bo izpljunil srce,
saj ni vredno
počenega groša to srce,
zdaj ugaša, zdaj spet gre.

PESEM ZA GOSPODA ZUPNIKA

Povej sinu božjemu,
tudi če si že v postelji
in svetejši od miru,
da ga jaz in še nekateri
čakamo...

Sem mora priti ta, ki si je noge
v Jordanu pral,
z vejico oljke ali krivačko,
sam ali z oblaki.
In tu bo potem, na tej zemlji,
povedal, kdo smo.
In če sem zašel,
nisem sam.
Rusi so začeli s sputniki
in Amerikanci z bombami.
Jaz pa sem poskušal
le kdaj pa kdaj krasti.

Ti pa, moj dragi stari gospod,
ki si me obrezal in mi dal ime,
molči, ko pride dol,
molči in ne čenčaj,
česar ni!